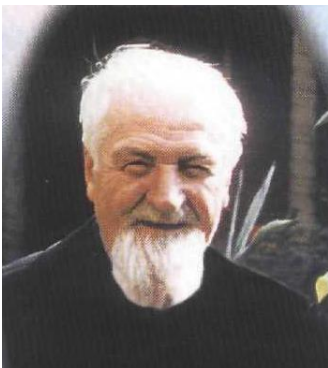

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

**Fiul lui Dumnezeu S-a arătat în lume ca pildă de smerenie,
din iubire și ca dovadă a valorii acordate omului,
deși acesta a fost creat din nimic**

Pr. Prof. D. Stăniloae,
foto

Fiul lui Dumnezeu, făcându-Se om, a dat oamenilor cea mai mare pildă de smerenie din iubire, arătând că iubirea e atenție la altul, până la uitarea deplină a importanței proprii. Dar caracterul paradoxal al iubirii l-a evidențiat în faptul că tocmai în uitarea cuiva de sine, din prețuire a altuia, se arată mărimea spirituală a lui. Fiul lui Dumnezeu, Care e viața și puterea nemărginită, arată celui creat prin El Însuși din nimic, atâta iubire, că se coboară la nivelul lui, ba merge chiar până la moarte pentru el, iar, prin aceasta, dă o valoare nemăsurată celui creat prin El din nimic, arătând chiar prin aceasta că El poate investi, din iubirea Lui, chiar pe cel ce n-are nimic de la sine, cu importanță, de a-l ridica la nivelul Său. Dă omului o importanță egală cu a Sa, fără ca aceasta să-i fie impusă de ființa omului, sau de vreo substanță din care ar fi trebuit să-l producă. Aceasta e iubirea supremă: să

nu fie impusă cuiva de nimic. În această se arată, însă, și valoarea dată omului de Dumnezeu prin creație; deși l-a făcut în așa fel, că vede în el o făptură demnă de a o trata ca pe un egal. Mărimea atotputerniciei lui Dumnezeu se arată, în primul rând, în faptul că poate crea existențe din nimic. Dacă n-ar putea crea existențe din nimic, n-ar fi Dumnezeu, căci n-ar fi atotputernic. Dar Dumnezeu își arată atotputernicia sau însușirea atotputerniciei nu numai în faptul că aduce la existență ceva din nimic, ci și că dă unor făpturi create din nimic atâta valoare, încât să le facă partenere în iubire cu El, dar nu din necesitate, ci din voia Lui. Nici o esență panteistă, supusă unor legi emanaționiste, sau evoluției, nu are asemenea putere. S-ar putea obiecta că Dumnezeu iubește în creatura Sa ceva ce a dat El, ceva ce vine de la El, deci ceva al Său. Dar făptura conștientă creată nu are existența prin El, fără voia Lui, deci ca o necesitate, ci prin voia Lui, deci nu are în sine, ca necesitate virtuală, pe Cel ce-l place să-l iubească. Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu îi place să iubească pe om pentru că l-a făcut exclusiv cu voia Lui vrednic de iubire.

(Preot Prof. Dumitru Stăniloae, Iisus Hristos, lumina lumii și îndumnezeitorul omului)